

Vážené čtenářky a čtenáři,

„Evropská krajina čelila větší ztrátě a fragmentaci stanovišť než kterýkoli jiný kontinent. To je zásadní problém pro biologickou rozmanitost,“ toto prohlášení z roku 2010 představuje úsilí Evropské komise „vyvinout strategii pro zelenou infrastrukturu pro celou EU jako součást její politiky ochrany biologické rozmanitosti po roce 2010“. Hlavní zájmy se zaměřily na zajištění tří základních kvalit (evropské) zelené infrastruktury - od jádrových zón národních parků po části příměstských ruderálních oblastí - tj. konektivitu, propustnost a multifunkčnost. O deset let později je však evidentní, že dosavadní snahy selhávají.

Mezitím nabývá na významu „radikální“ koncept divočiny v evropské krajině, který je stále více považován za důležitý pro účinnou ochranu zelené infrastruktury. Je však třeba vzít v úvahu, že v Evropě je nutné zohledňovat složité sociálně-ekologické systémy a řešení musí být pochopeno a obhajováno samotnými místními obyvateli!

Je tedy divočina konceptem, který z dlouhodobého hlediska významně podpoří ochranu a zachování zelené infrastruktury v globálním, regionálním i lokálním měřítku? Nebo spočívá klíč pro dlouhodobé zabezpečení zelené infrastruktury spíše v sérii malých kroků pro udržení a dodatečné vytváření částí zelené infrastruktury v městském a venkovském prostředí? Je zřejmé, že k vytváření, ochraně a péči o dostatečně hodnotnou zelenou infrastrukturu na všech úrovních jsou zapotřebí oba přístupy i další opatření mezi zmíněnými dvěma extrémy.

Elmar Csaplovics
profesor dálkového průzkumu
Země na Katedře geověd TU Drážďany